

[Sigsgaard.]

Det var en interessant udtalelse. Selv får hr. Per Federspiel jo rigelig støtte til at få sin agitation ud. Hvad mon venstre får fra landbrugsorganisationer? Og fra industrien? Det hører vi ingenting om. Der er lidt offentlighed om disse sager i Sverige, der er lidt offentlighed omkring dem i Norge, og man ved, at disse partier til højre får en sådan støtte, men herhjemme? Vi ved ingenting om, hvem der betaler hr. Per Federspiels propaganda. Det er altså helt i orden efter hr. Per Federspiels opfattelse. Hr. Per Federspiel synes også, at det er helt i orden, at modstanderne, som ikke får støtte fra erhvervsorganisationerne eller fra fagbevægelsen og ikke har indflydelse på statens pjecer, kan stå nede på gadehjørnerne med deres små løbesedler. Det er hr. Per Federspiels demokrati. Det er på den måde, han og hans meningsfæller regner med at få landet ind i et fællesmarked, som er imod det store befolkningsflertals interesse. Den første betingelse for at få væltet det spil over ende, og det skal væltes over ende, det er igen og igen at rette søgelyset imod det.

Morten Lange: Når hr. Frode Jakobsen mener, at jeg er sur, og hr. Ivar Nørgaard mener, jeg er neurotisk, så karakteriserer påstandene jo sig selv, de kan ikke være særlig rigtige, men det er værre, at de svar, jeg fik fra hr. Ivar Nørgaard og fra hr. Niels Helveg Petersen, i virkeligheden placerer svarerne næsten klarere — i uheldig retning — end jeg havde regnet med. Vi har fået det gjort helt klart, at Englands optagelse er en betingelse; vi har nu fået det gjort helt flydende, om Norges optagelse er en betingelse. Så langt er vi altså kommet i det nordiske samarbejde. Formuleringen lød: en for dem tilfredsstillende løsning, hvorefter vi må overveje, om den nu også er tilfredsstillende for os. Så langt hænger det sammen i det nordiske samarbejde. Det synes jeg er en meget uklar og utilfredsstillende udgang efter den markedsresolution, som sidst beklagede, hvor kort vi var nået med det nordiske samarbejde. Også tidligere vedtagelser har gjort dette folketings opfattelse meget tydelig i retning af, at det nordiske samarbejde var overordentlig væsentligt, hvad enten det var inden for eller uden for en større europæisk sammenhæng.

Når hr. Ivar Nørgaard derefter siger, at vedtagelsen fra den 22. marts 1971 er uklar og må afklares — og handelsministeren hjalp ham da lidt — så må jeg sige, at hr. Per Federspiel var ganske præcis i sin formulering, at det var en illusion, at hr. Ivar Nørgaards krav skulle kunne opfyldes efter deres indhold. Jeg tror, hr. Ivar Nørgaard vil gøre klogt i at vurdere udtalelsen fra den omtalte 22. marts som en ganske klar politisk intention for Fællesskaberne, og det vil være en rimelig ting for en ansøger at gøre det lige så klart, at denne klare politiske intention er i modstrid med vore ønsker. Det er ikke nok at sige, at når vi nu kommer ind, eller hvis vi kommer ind, så kan vi altid sørge for, at et eller andet måske bliver lempet. Almindelig hæderlighed kræver, at den slags betingelser gøres klar forud. For selv om man naturligvis kan fortolke denne vedtagelse på forskellig måde, og den vil kunne komme til udførelse på forskellig måde, så er der ingen tvivl om, at dens hovedintention går imod hr. Ivar Nørgaards, socialdemokratiets og det radikale venstres hovedintention, og det bør præciseres, det bør præciseres som et af de forbehold, Danmark tager ved optagelsen. Ellers er vi ikke så kønne og hæderlige, som vi muligvis burde have ry for.

Det er endvidere kritiseret, at vi i vores dagsordensforslag konstaterer, at en optagelse i De europæiske Fællesskaber vil hindre en socialistisk samfundsudvikling. Det forekommer mig ganske klart, at her har socialdemokraterne åbenbart ikke helt forstået, hvad de er stillet over for. Forbud mod konkurrencefordrejende foranstaltninger, det lyder jo kønt, men i sin realitet er det en af de ting, som man i en socialistisk udvikling vil være nødt til at støtte sig til, fordi der er visse ting, man ønsker at fremme, og andre ting, man ikke ønsker at fremme. Forbud mod en branchevis nationalisering, som der ligger dom for, er også uacceptabel ud fra socialistiske synspunkter. Og sådan kunne man føje meget til, hvis man ikke ud fra fællesmarkedets almindelige struktur godt vidste, at det naturligvis var sådan. Vores dagsordenskonstatering er kort, men derfor kan den godt være rigtig, og det er den.

Endelig vil jeg sige om dagsordensforslaget fra hr. Ivar Nørgaard, at det ville være